

ἐσεῖς ἂν εἶναι τῆς ὁμορφιάς τῶν ἔργων ποῦ χα-
χτήρισε ὁ Ἑγελος, μιλώντας γιὰ τὴ φιλοσοφικὴ
ποίησι τοῦ Σίλλερ· μὰ ξέρω πῶς εἶναι τῆς ἰδίας
φυλῆς, κι ἂς εἶναι τῆς σειρᾶς ἀπὸ τοῦς «Στίχους σὲ
γνωστὸ ἦχο», βγάλμένους μέσ' ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ποιη-
τῆ κι ἀπὸ τὴν καρδιά του, ὅσο κι ἂ δὲν τὸ ὑποψιά-
ζεται ὁ ἀπρόσεχτος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΞΩΦΡΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

L' amour est la joie
la joie est l' amour.....
SHUMANN

..Καὶ γύρω ἡ πλάστρα ἢ Ἀνοιξη, νιούς πλάθει κόσμους·
[γύρω

κάτι σὰ χᾶδι ἀπλώθηκε καὶ κάτι σάμπως μῦρο...
Κ' οἱ κάμποι μάγια ντύθηκαν. Κι ὁλούθενες ὁμάδι
οἱ Πόθοι φτερουγίζουνε....
Κ' ἡ Δήμητρα τὸ πλουμιστὸ ἀπλώνει τῆς μαγνάδι
ἀπὰ στῆς Γῆς τ' ἀπέραντο κρεβάτι τῶν ὀργίων....
Γύρ' ἀγκαλιὲς παντοῦ θωρεῖς, οὔθε τὸ μάτι πέφτει....
Κι ἀγάπες καθρεφτίζονται στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη
παθητικές, ξαδιάντροπες....

Καὶ φλογοκαίγεται ἡ Γῆς, σὰ πυρωμένα τὰ φιλιὰ
ποῦ ἀπὸ τὸ Γῆλιο ἔχει πάρει....
Κι ὁλόθαμπο εἶναι τὸ Φεγγάρι
σάμπως ὄνειροφαντασιά.....

Γύρα κισσοὶ κι ἀγρόμπελες λάγνα σφιχταγκαλιάζουν
κορμιὰ πλατάνων γέρικα. Καὶ λιώνει στὸ λιοπύρι
τῶν μπουμπουκιῶν ἡ παρθενιά....

Κ' οἱ Ἀγάπες μὲ τοὺς Ἑρωτες μέσ' τὶς βραγιὲς γιορ-
[τάζουν

ξέφαντο πανηγύρι.

Καὶ πέρα — τὰ βοσκόπουλα πετώντας τὴ φλογέρα
θωρᾶνε τοὺς καὶ στέκουν
μὲ λαγγεμένο τὸ κορμί....

Καὶ γύρα τοὺς, τρικυμιστοὺς χορούς, Νεραῖδες πλέκουν..

Καὶ στένουν χαρωπὴ γιορτὴ, οἱ Φαῦνοι κ' οἱ Σατύροι
-στῆς Ἀνοιξης τὸν ἐρχομό, στὸ διάβα τοῦ Χειμῶνα-
Καὶ φλάμπουρα καὶ φλάμπουρα, στὸ λάγνο πανηγύρι,
ἡ Παπαρούνα ἡ ἄλικη, κ' ἡ τροφαντὴ Ἀνεμῶνα....

..Κι ἀκαρτεράν οἱ ὁμορφονιοὶ τὶς κόρες γιὰ ξεφάντωμα
στοὺς λόγγους καὶ σὰ δάσα....

Καὶ τὰ κρεβάτια ἀκαρτεράν τὰ πλαστοουργὰ γιορτάσα
στρωμένα μὲ ροδόφυλλα....

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Μαραμένε τὸ στεφάνι ποῦ πλέξαμε μαζί. Μα-
ραμένο, μὰ ἡ κρυφὴ μοσκοβολιὰ τῶν τριανταφυλ-
λιῶν ποῦ κόψαμε μπουμπούκια, ζωντανεῖ ἀκόμα
καὶ φτάνει ὡς ἐμᾶς σὰ θύμηση δειλὴ, ἔταν ἀγέρας
ἀνεμίζει τὸ στεφάνι, κρεμασμένο σὰ σίδερα τοῦ
μπαλκονιοῦ.

Θυμᾶσαι; Εἴσουν καθισμένος τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο
τῆς παραμονῆς τοῦ Μάη, σὲ μιὰ κόκκινη πολυθρό-
να μὲς τῇ μεγάλῃ κάμαρα τῇ ροδοπάλινῃ ποῦ ἄ-
νοιγαν τὰ πλατεῖα τῆς παράθουρα στὸ μεγάλο κῆπο
τοῦ ἐξοχικοῦ μου σπιτιοῦ.

Εἴχες ἀκκουμπισμένο τὸ καστὰνὸ κεφάλι στῆς
πολυθρόνας τῇ ράχῃ καὶ δὲ μιλοῦσες.

Πόσο βαρεῖα τὰ βλέφαρά σου εἴτανε.

Βαρεῖα κι ὁλόχλωμα σὰν τ' αὐγινά, σὰν τὰ λευ-
κὰ ροδόφυλλα ποῦ κλειοῦνε ἀκόμα μέσα τοὺς ὄνει-
ράτων καημούς.

Καὶ τὰ χέρια σου, τὰ κάτασπρα κι ἀχνότατα
χέρια σου, ξαπλωμένα ἔμεναν ἀπάνω στὸ πορφυρὸ
βελοῦδο τῶν χειρῶν τῆς πολυθρόνας. Καὶ σὲ κοίτα-
ζα καὶ μὲ κοίταζες κ' εἴταν ἀγέρως γύρω μας βα-
ρὺς καὶ μοσκοβολισμένος εἴτανε ἀπὸ τοῦ περβολιοῦ
τὴν πλατεῖαν ἀνάσα.

Πόσο χλωμὰ ποῦ εἴτανε τὰ χέρια σου καὶ τὰ
μακριὰ τοὺς δάχτυλα στάζανε μόλις σὲ νύχια ἄ-
παλορόδινα. Ὅλο τοὺς τὸ αἷμα σὰ νὰ τὸ ρούφηξε
φαίνονταν τ' ὠραῖο βελούδο τὸ πορφυρὸ ποῦ δέχτη-
κε τὸ χᾶδι τοὺς, τ' ὠραῖο βελούδο τ' ἀπαλὸ ποῦ ἔ-
γινε ἓνα μαζί! τοὺς στὴ γλύκα τ' ἀναγκαλιασμοῦ.

Κ' ἔτσι καθὼς σὲ κοίταζα τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο τ'
ἀμίλητο καὶ συλλογισμένο, μ' ἔκανε καὶ πονοῦσα ἡ
χλωμάδα τῶν ξαπλωμένων σου χειρῶν, καὶ ζηλιάρα
ἤθελα νὰ σοῦ φωνάξω νὰ τὰ κρύψης γιατί ἐνοιωθα
νὰ βαραίνῃ ἀπάνου τοὺς ἡ θύμηση τῷ χαϊδιῶνε τοῦ
βελοῦδου, σὰν πορφυρὸ ἡλιοδασίλεμα, σὰ μόσκος ποῦ
ναρκώνει.

Καὶ σηκώθηκα γιατί ἡ ἀνάσα μου εἴτανε βαρεῖα
κ' εἴταν σατισμένος ὁ νοῦς μου.

Καὶ οἶμωσα τὴ γυαλένια πόρτα ποῦ βγαίνει στὸ
μεγάλο περδῶλι, καὶ στάθηκα βουδὴ μ' ἀκκουμπι-
σμένο τὸ μέτωπο πάνου στὸ τζάμι τὸ ψυχρό.

Κ' ἤρθες ἀργὰ κι ἀθόρυβα καὶ πονετικὰ κοντά
μου. Καὶ μαζί κατεθήκαμε τὴ σκάλα τὴν πλατεῖα
καὶ περπατήσαμε μαζί στὸν ἀνθισμένο κῆπο.

Εἴμασταν ζωντανοί, εἴμασταν φαντάσματα, ὄνει-
ρευόμασταν, δὲν ξέρω. Σὰ μιὰ ἀνοιξιάτικη πνοὴ διά-
βαινε ἡ Νιότη μου μὲ τ' ἀνάλαφρο φτερὸ τῆς Ἀ-